هواللّه

الحمد للّه الّذی تنزّه ذاته و تقدّست کینونته عن ادراک حقائق مشرقة عن افق العرفان و کیف اهل النّسیان و علت و ارتفعت ان ترفّ اجنحة طیور الأفکار فی اوج عرفانه فکیف الذّباب و البغاث فانّ الحقیقة الرّبّانیّة و الکینونة الصّمدانیّة غیب فی ذاته و کنز مخزون فی کنه صفاته و الحقائق الّتی تذوّتت بکلمته و شیّئت بقدرته کیف تحیط بعظمة جلاله و تدرک حقیقة ذاته لأنّ المحیط اعظم من المحاط و المدرک له السّلطة علی المدرک تنزّهت ذاته ان تحاط و تقدّست کینونته ان تدرک لا تدرکه الأبصار و هو یدرک الأبصار و هو اللّطیف الخبیر و التّحیّة و الثّنآء علی الجوهر الرّحمانی و المظهر الصّمدانی و الهیکل النّورانی الّذی قدّر و هدی و اظهر و اعطی و جمع و نادی و قال ما عرفناک حقّ معرفتک فانّه النّور الوحید الّذی اضآء الفضآء الوسیع بشعاع الیقین فی بیان کنه الرّبّ العالمین و اقرّ بالعجز و التّقصیر و اعترف بالمنع و التّحذیر فانّ الامکان حدّه العجز عن العرفان والّا من اشتداد عری الطّغیان یدّعی اولو النّسیان معرفة کنه الرّحمن و الحال کلّ ما میّزوه بالأوهام فی ادقّ معانی البیان تصوّر ذهنی او تخطّر قلبی لا یکاد یروی الظّمآن او یشفی العیّان و الصّلوة و السّلام و البهآء علی کلّ من اتّبع هذا الطّریق و اهتدی الی الصّراط المستقیم و الحمد للّه ربّ العالمین

ایّها النّحریر البصیر و البحر الخضمّ الخبیر اعلم انّ الکینونة الأحمدیّة و الحقیقة المحمّدیّة لمّا نظرت الی حقیقة الوجوب و عزّتها و ذاتیّة الامکان و ذلّتها و القدرة الالهیّة و صولتها و العجز الخلقی فی ساحة العزّة و عظمتها بیّن بلسان فصیح و بیان بلیغ بأنّ الحقیقة الذّات القدیمة من حیث هی هی مقدّسة عن کلّ نعت و ثنآء و منزّهة عن کلّ مدح و بیان و وصف و تبیان و انّ الحقیقة المتدوّنة بآیة من آیاتها کیف تستطیع ان تدرک کنهها و انّ آیة من آیات قدرتها کیف تقدر ان تحیط بحقیقتها فانّ الذّات البحت عین الجمع غیب منیع لا یدرک و کینونة خفیّة لا تنعت انّما العرفان من حیث آثار الأسمآء و الصّفات الّتی کانت آیات باهرات للذّات و مشاهدة شئون الحقّ فی حقائق الکائنات فانّ الحقیقة الانسانیّة من حیث هی هی آیة معروفة ناطقة بثنآء بارئها و مبیّنة لأسرار موجدها و شارحة لمتون الحکمة البالغة المودعة فیها فتعالی الّذی خلقها و ابدعها و انشأها و فی انفسکم أ فلا تبصرون فبنآء علی ذلک قال من هو غنّی علی فروع سدرة المنتهی بأبدع نغم و ایقاع لو کشف الغطآء ما ازددت یقینا فهذا العرفان هو معرفة آیات الملکوت المودعة فی حقیقة الأنفس و الآفاق سنریهم آیاتنا فی الآفاق و فی الأنفس حتّی یتبیّن لهم انّه الحقّ فانظر بالعین الحقیقی و البصر الرّوحی انّ حقائق الکائنات الموجودة فی مراتب مختلفة و مقامات متفاوتة فلا یقدر الموجود فی الرّتبة الدّانیة ان یدرک بل یستخبر عن الموجود الّذی فی رتبة اعلی من رتبته فانظر فی مراتب الجماد و النّبات و الحیوان و الانسان فانّ الجماد مهما یترقّی الی ذروة الکمال لا یکاد یدرک حقیقة النّبات و لا صفاته و لا کمالاته بل صعوده و ترقّیه فی الصّقع الّذی وجد فیه بحسب ذلک الرّتبة و المقام و انّ النّبات مهما تدرّج فی رتبة الکمال لا یکاد یصل الی حقیقة الحیوان و یدرک القوّة الحسّاسة و الکمالات الموجودة فی العالم الحیوانی فانّ کمالاته بالنّسبة الیه امر وجدانی فالفاقد کیف یدرک الحقائق و انّ الحیوان مهما ترقّی و تصاعد الی اوج الکمال و تدرّج الی اعلی درجة الاحساس و الادراک بالسّمع و العیان لا یکاد یدرک الحقیقة الانسانیّة و کمالاتها و ذاتیّة البشریّة و صفاتها و احاطتها و قدرتها و اتّساع فکرها و اتّقاد نار ذکرها فانّه محروم عن ذلک و ممتنع محال له عرفان ذلک فاذا کان کلّ حقیقة الامکانیّة لا تقتدر ادراک حقیقة امکانیّة فوقها فکیف الامکان و الوجوب سبحان اللّه عمّا یصفون فلأجل ذلک قال مخاطب لولاک ما عرفناک حقّ معرفتک ثمّ انّ مطلع الهدی علیّاً علیه السّلام لمّا نظر الی الآثار و الآیات و الأسرار المودعة فی حقیقة الکائنات و ارجع البصر و ما رأی من فتور قال لو کشف الغطآء ما ازددت یقیناً و کلا البیانین واقعان فی محلّهما و مطابقین لأسّ اساس المسائل المعضلة الالهیّة الّتی عجزت النّفوس عن ادراکها و قصرت العقول عن عرفانها و انّک انت فاشکر اللّه ربّک بما اغناک و بیّن لک فی

الکتاب اسرار کلّ شیء بأبدع تبیان و اظهر افصاح خارج عن الخفآء و کن فی امر ربّک ثابتاً ناطقاً و منادیاً و هادیاً حتّی یجعل لک فی جمیع الشّئون مخرجاً و یؤیّدک بجنود من الملأ الأعلی و ینصرک بقبیل من الملائکة من الملکوت الأبهی انّه هو ناصرک و مؤیّدک و موفّقک علی ما یحبّ و یرضی و السّلام علی من اتّبع الهدی ع ع

این سند از کتابخانهٔ مراجع بهائی دانلود شده است. شما مجاز هستید از متن آن با توجّه به مقرّرات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمائید.

آخرین ویراستاری: ۱۴ اوت ۲۰۲۳، ساعت ۱۱:۰۰ قبل از ظهر